

Samling af Afgørelser

Sag T-504/18

XG

mod

Europa-Kommissionen

Rettens dom (Første Afdeling) af 19. december 2019

»Ansatte i en privat virksomhed, som leverer IT-ydelser til institutionen – nægtelse af at give adgang til Kommissionens lokaler – kompetence hos retsaktens ophavsmand«

1. *Annulationssøgsmål – søgsmål, som angiveligt vedrører en tvist af kontraktmæssig karakter – søgsmål rettet mod en skrivelse fra en institution, som ikke kan adskilles fra kontraktforholdet mellem denne og sagsøgeren – formaliteten (Art. 263 og 288 TEUF)*

(jf. præmis 54-56 og 60-66)

2. *EU-institutioner – udøvelse af beføjelser – delegation – betingelser – afgørelse, som ikke hidrører fra den kompetente myndighed eller fra en myndighed, som har modtaget en personlig bemyndigelse – den anfægtede afgørelses ophavsmand inkompetent – annulation af afgørelsen*

(jf. præmis 80-84, 87-91, 93, 94 og 96)

Resumé

I dommen i sagen XG mod Kommissionen (sag T-504/18), som blev afsagt den 19. december 2019, annullerede Retten en afgørelse fra Kommissionen, der havde opretholdt nægtelsen af at give sagsøgeren adgang til Kommissionens lokaler, som følge af, at ophavsmanden til denne afgørelse var inkompetent.

Sagsøgeren, der var ansat i et selskab, som havde indgået en rammeaftale med Den Europæiske Union, hvis genstand var at levere IT-ydelser til Kommissionen, blev tildelt en negativ sikkerhedsudtalelse fra Autorité nationale de sécurité (den nationale sikkerhedsmyndighed, herefter »ANS«). I medfør af den førnævnte rammeaftale var adgangsretten for ansatte, der gjorde tjeneste i institutionen i den kontraherende myndigheds lokaler, betinget af, at de belgiske myndigheder udsteder en positiv sikkerhedsudtalelse.

Sagsøgeren indbragte den negative sikkerhedsudtalelse for den kompetente belgiske klageinstans, som var af den opfattelse, at udtalelsen ikke havde noget retsgrundlag, og at den følgelig ikke havde kompetence til at træffe afgørelse om rigtigheden af denne udtalelse.

Efter fremsendelsen af afgørelsen fra klageinstansen meddelte Kommissionen ved skrivelse af 3. juli 2018 (herefter »den anfægtede afgørelse«) sagsøgerens arbejdsgiver, at forbuddet mod adgang til Kommissionens lokaler blev opretholdt for sagsøgeren på grundlag af artikel 3 i afgørelse 2015/443¹, med den begrundelse, at den negative udtalelse fra ANS ikke var blevet annulleret af klageinstansen. Denne skrivelse var underskrevet af kontorchefen i »Information security« i direktoratet for Sikkerhed i Kommissionens Generaldirektorat for Menneskelige Ressourcer og Sikkerhed. Sagsøgeren anlagde sag med påstand om annullation af den anfægtede afgørelse.

Hvad angår spørgsmålet om, hvorvidt den anfægtede afgørelse kan frigøres fra den kontraktmæssige sammenhæng, som den indgår i, fastslog Retten, at denne afgørelse udgør en akt, som kan frigøres fra rammeaftalen, og som kan være genstand for et søgsmål i medfør af artikel 263 TEUF. Dels blev den anfægtede afgørelse nemlig vedtaget af Kommissionen på grundlag af afgørelse 2015/443, som tildeler denne institution selvstændige kompetencer, bl.a. med henblik på at sørge for sikkerhedsbeskyttelse i dens lokaler. Dels fremkalder den anfægtede afgørelse, ved at opretholde sagsøgerens adgangsforbud til Kommissionens lokaler, ensidigt og uafhængigt af den kontraktmæssige sammenhæng bindende retsvirkninger for en tredjemands situation, således at den udgør en udøvelse af offentlig myndighed.

Hvad angår anbringendet om, at ophavsmanden til den anfægtede afgørelse savnede kompetence, fastslog Retten, at den underskrivende person ikke havde bemyndigelse til at vedtage den anfægtede afgørelse i overensstemmelse med kravene i afgørelse 2015/443. Det følger nemlig af den nævnte afgørelse, at Kommissionens tjenestemand for at vedtage en afgørelse om adgangsforbud såsom den anfægtede afgørelse skal have en personlig bemyndigelse, givet skriftligt, fra generaldirektøren for Menneskelige Ressourcer og Sikkerhed.

Desuden bemærkede Retten i forbindelse med prøvelsen af spørgsmålet, om den person, som har underskrevet den anfægtede afgørelse, havde fået delegeret en bemyndigelse til at underskrive, at en delegering af bemyndigelse til at underskrive ikke overfører kompetence til fuldmagtshaveren, som blot er bemyndiget til, i sit eget navn og på fuldmagtsgiverens ansvar, at udarbejde og underskrive et beslutningsinstrument, hvis indhold er fastsat af sidstnævnte. I øvrigt skal en delegering af bemyndigelse til at underskrive vedrøre klart definerede ledelsesmæssige og administrative foranstaltninger.

I det foreliggende tilfælde bemærkede Retten for det første, at de kompetencer, der er anført i det dokument, der er fremlagt af Kommissionen, og som indeholder en beskrivelse af den stilling, som bestrides af den person, som underskrev den anfægtede afgørelse, ikke nødvendigvis indebar en beføjelse til at udstede adgangsforbud til Kommissionens lokaler. For det andet konstaterede Retten, at dette dokument ikke var underskrevet, og at den beskrivelse af kompetencerne hos den person, som underskrev den anfægtede afgørelse, der fandtes heri, som følge af dens generelle karakter ikke opfyldte det krav om klarhed, som finder anvendelse på definitionen af de kompetencer, der er genstand for en delegering af bemyndigelse til at underskrive. For det tredje er en sådan delegering af bemyndigelse til at underskrive uforenelig med afgørelse 2015/443, som med henblik på vedtagelse af en foranstaltning om adgangsforbud kræver en personlig og udtrykkelig bemyndigelse udstedt af direktøren for Generaldirektoratet for Menneskelige Ressourcer og Sikkerhed. Under disse omstændigheder fastslog Retten, at den person, som havde underskrevet den anfægtede afgørelse, ikke havde kompetence til at vedtage sidstnævnte.

¹ – Kommissionens afgørelse (EU, Euratom) 2015/443 af 13.3.2015 om sikkerhedsbeskyttelse i Kommissionen (EUT 2015, L 72, s. 41). Artikel 3 fastsætter de bestemmelser og principper, som Kommissionen skal overholde ved gennemførelsen af denne afgørelse.

Endelig fastslog Retten efter at have henvist til sin retspraksis, hvorefter manglende kompetence hos ophavsmanden til den anfægtede retsakt i et tilfælde, hvor tvisten omhandler en institution og dens ansatte og vedrører garantier, som disse ansatte er tillagt i vedtægten for tjenestemænd i Den Europæiske Union eller en regel om god forvaltning, ikke nødvendigvis medfører en annullation af sidstnævnte, når sagsøgeren ikke har godtgjort at have lidt et indgreb i en garanti, at denne retspraksis ikke bør udstrækkes til relationer mellem Kommissionen og tredjemænd, så meget desto mere som disse sidstnævnte, idet de står uden for administrationen, ikke er omfattet af de garantier, som ydes EU-tjenestemænd i vedtægten for disse.